

Переможець хвостатого звіра

Лариса Письменна

Хвостатий Звір розкрив ікласту пащу, люто зашипів і сховався в дрімучому лісі.

Стасик Хоробрий і Мисливець кинувся шукати собі зброю. Біля тьоті Пашиного ґанку валялася на землі чудесна палка рушниця. Стасик підняв її, сів на ґанку і став похапцем прив'язувати до рушниці мотузочок. Тепер можна і на полювання вирушати.

Стасик почепив рушницю на плече, але тут прийшла тьотя Паша і заходилася чогось шукати під сходами. Не знайшовши, вона підозріливо поглянула на Стасика.

Стасику, ти не брав з-під ґанку ключа? Може, схотів побавитись?

Ні,—відказав Стасик,—я взяв тільки оце,—він показав на рушницю.

Ой лишенько,—зітхнула тьотя Паша. Куди ж він подівся?—і знов заходилася мацати рукою під сходами.

Стасик поправив рушницю, суворо насупив брови і ввійшов до дрімучого лісу. Дорослі вважали, що то звичайнісінькі соняшники, але хоч Стасикові лише п'ять років, він краще від них знає, що то справжній дрімучий ліс! Тут не можна гав ловити—адже за кожним листатим деревом міг причаїтися підступний і злющий Хвостатий Звір!

Попереду щось зашурхотіло... Хоробрий Мисливець завмер на місці і зняв з плеча рушницю. Чи не Хвостатий наміряється кинутись на нього? Нехай лише спробує!

Тримаючи рушницю наготові, Стасик тихенько розсуває листя. Ого! Перед ним новий страшнющий звір—Червоноголовий!

— Ко-ко ко!—сердито застерігає Червоноголовий, зухвало задираючи догори яскравого і зубчастого, мов пилка, гребеня.—Я т-тобі покажу!

Хоробрий Мисливець націляється: "Бах, бабах!!!"

— Куд-ку-дак!—репетує Червоноголовий і, розпустивши крила, ганебно утікає.—Куд-ку-дак! Рятуйте!..

Перемігши Червоноголового, Стасик вибирається з хащів на галявину. Тут, біля грядки з редискою, сидить невідома людина — Петренкова Настуня. В одній руці Настуня тримає надгризену редиску, в другій—ключа. І, мабуть, не простого, навіть не золотого, а тьоті Пашиного!

— Ти хто така?—строго питає Стасик.—І для чого ти взяла тьоті Пашиного ключа?

— Клі-клі...—відказує невідома людина Настуня і простягає Стасикові редиску. Та хіба ж Мисливця можна задобрити якоюсь надкушеною редискою? Він сідає навпочіпки біля Настуні і чинить далі допит.

— Що ти тут робиш?—Настуня посміхнулася і кинула ключа на грядку. В ту ж мить, мов з-під землі, вискочив Хвостатий Звір і хижо стрибнув за ключем. Не розуміючи страшної небезпеки, Настуня рачки поплавувала до Хвостатого. Щастя її, що вона була не сама: Хоробрий Мисливець Стасик миттю зірвався на рівні ноги і заступив її собою.

Хвостатий Звір вигнув дугою спину, прищулив вуха і — скоком-боком пішов у наступ.

— Бах, бах! — закричав Стасик, націляючись просто в зелене звіряче око. Але Хвостатий не злякався: він мотнув смугастим хвостиком і, збираючись стрибнути, припав до землі.

Стасик відкинув рушницю вбік, — таку звірюку голою рушницею не візьмеш! — і собі заліг поміж грядками.

— Гу-гу... — засміялася Настуня і потяглася до Хвостатого.

Хвостатий Звір блискавкою стрибнув до Настуні. Коли б Стасик не схопив лютого хижака за карк, він розірвав би її на шматочки!

— Ня-я-у!.. — заквилив Хвостатий, звиваючись в багатирських Стасико-вих руках.

— Ага, злякався! Тепер знатимеш, як нападати. Здаєшся?

Хвостатий підступно збрикнув задніми лапами, шкрябонув Стасика за лікоть і виривався. Стасик бабахнув йому вслід.

— Бачиш, я тебе врятував, — пояснив Настуні Хоробрий Мисливець.

Настуня радісно заплескала в долоні і хотіла висмикнути з грядки ще редиску, але Стасик їй цього не дозволив. Він розшукав на грядці ключа, прив'язав до рушниці, взяв за руку Настуню і хотів вивести її з дрімучого лісу додому.

Та Настуня ще не вміла ходити на двох ногах, вона лише лазила. І Стасик, покректавши, взяв її в оберемок. Він п'ять разів відпочивав, доки доніс, і дуже зморився — іти ж довелося через тридев'ять земель, а це не жарти, бо Настуня була страшенно важка.

Тьотя Паша дуже зраділа, коли Стасик приніс їй ключа, бо вже збиралася відбивати замок сокирою. Вона погладила його по голові і почастувала солодким пиріжком. Звісно, якби тьотя Паша знала, що Стасик не тільки знайшов ключа, а й врятував Петренкову Настуню від страшного звіра, вона дала б йому два пиріжки... Але ці дорослі таких речей чомусь ніяк не можуть зрозуміти.

Стасик переломив пиріжок надвое і половину віддав Настуні. Потім осідлав соснову колоду і заходився їсти.

І тоді до нього знов прибіг Хвостатий Звір, чомусь живий і неушкоджений. Він, мабуть, все-таки зрозумів, що то марна справа — змагатися з Хоробрим Мисливцем, бо став дуже смирним і влєсливим. Хвостатий так наполегливо терся об ноги і муркотів: "Повіррр, я більше не буду рррозбишакою, повіррр, повіррр", що Стасик повірив. Довелося й Хвостатому дати шматочок пиріжка.

Надійшла Настуніна мама-і забрала її до хати. Вона й не здогадувалася, від якого лиха врятував Настуню Стасик! Але Стасик не сказав їй ні словечка: справжній Мисливець повинен бути не лише відважним, але й скромним.

Стасик підняв свою рушницю, войовниче озирнувся на всі боки і помандрував далі — назустріч новим пригодам та небезпекам.